

YLENTÄKÄÄ IHMISEN POIKA

J. R. HANNULAN

JUHANNUSPAIVÄNÄ 1940 TURUN SAARENMAASSA
PITÄMÄN ESITELMÄN MUKAAN

P. E:n Kannatusliitto

YLENTÄKÄÄ IHMISEN POIKA

Pekka Ervast opettaa, että lapsena ihminen on erikoisesti taivaallisen Isän suojeluksessa. Voinemme lisätä, että lapset ovat tavallaan siinä asemassa kuin taivaan linnut, jotka eivät huolehdi huomisesta, eivät kehrää eivätkä kokoa aittoihin, ja jollaiseen asenteeseen Jeesus Kristus kehoittaa oppilaitaan uutteruudella pyrkimään.

Lapsen varttuessa nuoruusikään muuttuu hänen suhteensa Jumalaan: hän siirtyy Pojan vaikutuspiiriin. Nuori ihminen joutuu itsekin pojan asemaan siten, että Isä lähettää hänet hiukan enemmän ulos maailmaan. Perintöosana Isä antaa hänelle matkalle lähtiessään *i h a n t e e n*. Ihmisen olisi osattava kartuttaa perintöosaansa, olemalla Isän edustajana, Isän antaman ihanteen kannattajana maailmassa.

Kun nuori ihminen sitten herää ulkoiseen maailmaan, jossa hänen olisi edustettava Isää, eletävä Isän antamaa ihannetta, tekee hän sen hämmästyttävän huomion, että määräävä sivistyselämä on järjestetty jonkun toisen periaatteen, eikä hänen Isältä saamansa ihanteen mukaan. Nuorena ihminen tuntee, niinkuin täällä maailmassa olisi joku toinen voima, joku maahinen mahti ottanut johdon ja vallan käsiinsä. Tästä syystä nuori ihminen joutuu vaikeaan ase-

maan, ristiriitaan: alistuuko hän maailmassa vallitsevaan komentoon, vai edustaako Isältä saamaansa ihannetta? Jos hän on vielä jotenkin arka eikä riittävästi tietoinen vastuustaan Isältä saamansa ihanteen velvoituksesta, silloin hän alistuu maailman mahtiin ja auktoriteettiin, ja kätkee ihanteensa. Ihanne jää hänen sisäänsä ja vetäytyy taaemmaksi, jolloin hänen sieluunsa jää tyhjä paikka. Tyhjään paikkaan muodostuu kuin risti, jota hän kantaa alistuessaan maailman auktoriteettiin. Tällainen risti muodostuu sisäiseksi vaivaksi, kuin kalvavaksi madoksi, joka jäytää sielua sisäisesti. Osaltaan tämä voi antaa aihetta myöhemmin ilmeneville karmallisille sairauksille.

Näin elävät monet ihmiset. Toinen, ehkä suurin osa ihmisiä on miltei unohtanut Isältä saamansa ihanteen. He huutavat vimmaista eläkötään maailman maahiselle auktoriteetille. Mutta on myös joitakuuta, siveellisesti rohkeampia, jotka pitävät ihannetta esillä, vaikka siten joutuvat ristiriitaan maailman auktoriteetin kanssa. He tekevät uuden huomion: jäytävä mato heidän sielustaan häviää ja sisäinen risti astuu ulkonaiseksi. He joutuvat ristiriitaan ulkoisen auktoriteetin kanssa. Siinä on heidän ristinsä. Mutta he kantavat ulkonaista ristiä mieluummin kuin sisäistä, tuota sieluaan jäytävää matoa.

Näin menneen nuorukainen siirtyy miehuusikään, täysikäisyyteen. Hänen suhteensa Juma-

laan muuttuu siten, että hän joutuu enemmän Pyhän Hengen vaikutuspiiriin. Pyhä Henki on se, joka toteuttaa ihanteen ilmestyneessä maailmankaikkeudessa, vaikuttaen siveellisenä syyn ja seurauksen lakina. Pyhä Henki on siveellinen maailmanjärki, jota vastaan rikkoessamme emme saa mitään anteeksi, vaan siitä tulee karmaa, jonka seuraukset on kannettava. Tästä johtuu, että ainakin miehuusiän alkaessa ihmisen olisi hankittava itselleen maailmanjärkeen sisältyvä elämänymmärrys. Eihän hän muuten voi toimia sopusoinnussa Pyhän Lain kanssa. Tätä Lakia edustavat ja opettavat suurten uskontojen Mestarit käytännöllisessä siveysopissaan ja filosofis-metafyysillisissä opetuksissaan. Meidän ajallamme historiallisten Mestareiden opetus esiintyy selvimpänä Pekka Ervastian uudelleen järjestämässä Vuorisaarnassa, sekä H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastian esittämässä teosofis-kristosofisessa sanomassa.

Mutta tästäpä putoamme takaisin edellä esittämäämme ristiriitaan. Sillä maailmassa ei vallitse Mestareiden esittämä maailmanjärki, ei Pyhän Lain mukainen elämäkatsomus. Maailmassa vallitsee itsekkyyys. Himo, jota Louhi, Pohjan mahtava emäntä Kalevalassa edustaa, on ottanut tässä maailmassa johdon ja vallan käsiinsä. On huomattava, ettei Pohjan valtakunnassa ole isännällä paljoa merkitystä. Pohjan isännällä on arvoa vain mikäli alistuu Louhen

valtaa edistämään. Toisin sanoen: itsekkyyden maailmassa on järjellä merkitystä vain mikäli se edistää himon pyyteitä. Järjen alistuvalla avulla Louhi eli Himo on laatinut järjestyksen valtakuntaansa, jota kaikkien täytyy totella, totella sokeasti ja umpimähkään, jos tahtovat pysyä Louhen suosiossa.

Tällainen on järjestys Louhen valtakunnassa. Täysikäiset ihmiset ovat luoneet persoonalliseen itsensäilytysvaistoon perustuvan elämänymmärryksen. Siihen he yleensä kasvattavat lapset ja nuorison. Kurin ja järjestyksen nimessä he vaativat nuorisoa alistumaan omaan auktoriteettiinsa. Historialliset Mestarit he kykenevät sangen taitavasti syrjäyttämään. Se käy yleensä siten, että Mestaria palvotaan nimellisesti, huudetaan ylistystä »Herra, Herra», mutta toimitaan toisessa, s.o. itsekkäässä hengessä. Ei eletä eikä toimita veljellisessä suvaitsevaisuudessa, ei jumalallisesti palvelevassa hengessä, jossa oma persoonallisuus, oma sielu uhrattaisiin, menetettäisiin, jotta Jumalan tahto ja Mestarin viisautta pääsisi käytännöllistymään. Sensijaan että valtijaat ja auktoriteetit järjestäisivät ensin oman persoonallisuutensa Jumalan ja Mestarin viisauden mukaisesti, ja vasta sitten ryhtyisivät palvelemaan työhön maailmassa, sensijaan he kuittaavat Mestarin muodollisella palvonnalla ja ryhtyvät miltei suoralta kädeltä maailman ja oman itsekkyytensä mukaiseen toimintaan. Tämä on Louhen maahista

mahtia ja valtaa maailmassa. Tähän mahtiin ovat sekä kansat että kirkot ja lahkot, ihanteelliset seurat ja järjestöt maailmassa yleensä vajonneet.

Tällaisen maailman keskelle syntyvät sekä kehittyneet että kehittymättömät ihmiset. Tänne syntyvät tietoniekat Ilmariset, tänne intomieliset Lemminkäiset, niin myös viisaat Väinämöiset. Louhi, maailman itseksä mahti, ottaa heidät sekä epäillen että tervetulleinakin vastaan. Louhi tietää, että Väinämöiset, Ilmariset ja Lemminkäiset ovat sekä tietäviä että toiminnassaan taitavia, ovat rakastettavia käyttäytymisessään, koristeena Louhen hovissa, ihastuksena seurapiirissä — kunhan heidät vaan saadaan mukautumaan Louhen auktoriteettiin, ylistämään hänen mahtiaan, uljuuttaan ja rohkeuttaan.

Näin joutuvat tulevat Ilmariset, täysikäisetkin ihmiset, koetukselle ja kiusaukseen. Osaavatko he ylentää itsessään Ihmisen pojan, järjen pojan? Osaavatko he omastakin puolestaan julistautua täysikäisiksi, vastuunalaisiksi? Vai häpäisevätkö he itsessään järjen, Ihmisen pojan, alistumalla Louhen vaatimaan sokeaan tottelevaisuuteen. Merkitseekö heille enemmän Louhen tarjoama päänsilitys, suosio ja arvonnanto kuin järjellinen ja vastuunalainen itsenäisyys? Voi, miten heikkoja me ihmiset yleensä olemme! Miten vähän me osaamme antaa arvoa omalle järjelliselle vastuunalaisuudellemme, Ihmisen pojalle, Mestarin opille ja elävälle esimerkille! Kuinka alttiita me ihmi-

set yleensä olemme salaamaan parhaimman itsemme, pysyäksemme sovussa ja suosiossa Maaran jalokivellä koristetun maahisen mahdin kanssa!

Yleinen tilanne ihmiskunnassa on edellä esitetyn tapainen. Ihmiset yleensä vaihtavat henkisen esikoisuutensa persoonallisuuden ruskeaan hernerokkaan, s.o. alistuvat Himon järjestämään itsekkyyteen. H. P. Blavatsky sanoikin, että Euroopa on onnistunut tekemään itsekkyydestä moraalin.

Kuitenkin on ihmiskunnassa aina ollut niitäkin sanoisimmeko poikkeusihmisiä, uranuurtajia, niitä Väinämöisiä, Ilmarisia ja Lemminkäisiä, jotka ovat kyenneet ylentämään Ihmisen pojan johtavaan asemaan elämässään.

Niinkuin Pekka Ervast »Kalevalan avaimessa» sanoo, edustavat Kalevalan kolme pääsankaria sekä ihmissielun kolmea olemuspuolta että Jumalan eli Logoksen kolminaisuutta. Väinämöinen kuvaa Isää, jumalallista tahdon mahtia, Lemminkäinen Poikaa, Kristusta, jumalallista rakkauden valtaa, Ilmarinen Pyhää Henkeä, jumalallista ajatuksen voimaa.

Pyhä Henki eli Ilmarisvoimat astuvat ensimmäisinä julkiseen toimintaan ihmiskunnassa, sitten Poika, Kristus eli Lemminkäisvoimat ja viimeksi Isä, Väinämöisvoimat. Kukin kolmesta astuu ensin yhdessä ihmisessä täydellisesti tai

täydellisimmin esille, ja sitten asteettaisesti yhä useammassa yksilöissä.

Käytännöllisistä syistä ja oman elämänyymmärryksemme kannalta meille ihmisille on tärkeätä tuntea nuo perustavaa laatua olevat uranuurtajat. Ensimmäinen Pyhän Hengen eli Ilmarisvoimien täydellisin edustaja on Buddha. Buddha ylensi itsessään järjen eli ihmisen pojan, asetti Pyhän Totuuden ensimmäiselle sijalle, luopuen Himon maahisesta mahdista ja auktoriteetista.

Minkä opetuksen totuuden etsijä Buddhasta saa? Hän saa sen rohkaisevan opetuksen, että hänen ei tarvitse häväistä jumalallista järkeä itsessään alistumalla umpimähkään maailman mahtiin ja auktoriteettiin. Maailma voi ottaa häneltä kaiken, jopa omaisuudet ja läheiset ystävätkin siinä tapauksessa, että he maailman mahtia ja auktoriteettia joko peljäten tai siihen ihastuen kieltävät hänet. Sellaista ei ole historian kuluessa vielä voitu välttää. Omasta puolestaan totuuden etsijä ei syytä eikä tuomitse ketään. Hän täyttää inhimillis-jumalallista kutsumustaan. Siten hänessä kasvavat inhimillis-jumalalliset Ilmarisvoimat. Blavatsky oli loistava esimerkki tässä suhteessa. Kun puhuttiin uskollisuudesta Adyarille, Teosofisen Seuran päämajalle, niin Blavatsky kysyi: mitä merkitsee uskollisuus Adyarille? Merkitseekö se uskollisuutta Adyarin kiville, seinille tai kylpyhuoneelle? Ellei Adyar ole uskollinen teosofialle, periaatteelle, niin Adyar

saa mennä. Sama on Ilmarisihmisen suhde kaikkiin maailman auktoriteetteihin. Ilmarisihminen pitää kiinni vain elävästä totuudesta, Mestarista ja Hänen opistaan ja käytännöllisestä esimerkistään, jolloin kaikki muu saa seurata siinä ohella.

Ilmarisvoimien päästessä määrääviksi valmistavat ne meitä vastaanottamaan Kristus- eli Lemminkäisvoimia. Jeesus Kristuksessa nämä voimat pääsivät ensikerran täydellisesti esille. Opittuamme buddhalaisittain ylentämään järjen pojan ja suhtautumaan säälillä tietämättömyydessään kärsivään ihmiskuntaan, voivat Kristusvoimat, rakkauden valta, päästä meissä heräämään ja ilmenemään. Ihmisellä on mahdollisuus yhtyä Kristusvoimiin.

Mutta Kristusvoimat vaikuttavat kahdella tavalla, riippuen ihmisen sielullisesta tilasta. Ellei ihmisellä ole perusteellista buddhalaista treenausta himottomuudessa ja maailmasta luopumisessa, niin Kristusvoima, menen syvälle persoonalliseen sieluelämään, ajaa esille itsekkyyttä, kateutta, syntisyyttä, jopa tunteilevaa julmuutta ja väkivaltaisuutta. Niinpä kristikunnan inkviisitorit, nuo »ylimoralistit», joille tarkoitus pyhitti keinot, eivät ehkä aina olleet täysin tietoisia julmuudestaan. He saattoivat puhua suuresta rakkaudestaan, joka pakotti heitä rääkkäämään »harhappisia», s.o. toisinajattelevia, jotta heidän sielunsa pelastuisi.

Eivätkä nämä hempeilevät julmurit ole rajoituneet vain keskiaikaisen kirkon piiriin. Kyllä ne ovat osanneet ilmestyä yleensä kaikkien aatteellisten virtausten vanaveteen. Ensin vanaveteen, kunnes vähitellen ovat vallanneet itse laivan ja määränneet sen suunnan. Kademielisten, sentimentaalisten ihannejulmurien toimesta ja vaikutuksesta ovat yleensä kaikki vakavimmat totuuden tietäjät ja -julistajat ihmiskunnan keskuudessa — erikoisesti Länsimailla, jossa Kristusvoima on tehokkaammin vaikuttanut — yhdellä tai toisella tavalla mykistetyt. Niinkuin sanoimme, nämä sentimentaalisen kademielliset ihannejulmurit eivät aina ole täysin tietoisia julmuudestaan. He ovat sääliittäviä. Hekin ovat rakkauten ja avun tarpeessa. Niinhän Jeesus rukoilee surmaajainsa puolesta: »Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä tekevät.» Tosiaan: mitenkä ihminen missään suhteessa voisi lyödä rintoihinsa oman täydellisyytensä tunnossa! Puhumattakaan siitä, että asettuisi toisen ihmisen häpäisijäksi, syyttäjäksi, tuomariksi ja teilaajaksi. Ken luulee seisovansa, katsokoon ettei kaatuisi.

Ihmisinä olemme kutsutut seuraamaan Vuoriisaarnan viiden käskyn täydellisyyshannetta. Ihanetta seuratessa Kristusvoimat pääsevät myönteisesti vaikuttamaan. On sanottu: Kristuksessa on onni ja autuus. Onni ja autuus on sisäinen rauha. Siksi Kristus sanoo, että hänen ristinsä on suloinen kantaa. Niinhän Kristuksen ristiä kantaneet

alkukristityt saattoivat polttorovioillakin laulaa kiitosta ja ylistystä Kristukselle, Isälle. — Myöskin on sanottu: Kristus parantaa meidän sairautemme. Pekka Ervast sanoo, että karmallisten sairauksien syy on itsekkyyys, itsekkyyys yhdessä tai toisessa muodossa. Kristuksen seuraaja voi joutua tilanteeseen, jossa hän voi tietoisesti valita joko sairauden tai Kristuksen ristin kantamisen välillä. Jos ihminen ottaa kantaakseen tarjoutuvan Kristuksen ristin, silloin sairaus voi nopeasti parantua. Kristuksen ristiä kantaessa ihmisen sielu samalla puhdistuu itsekkyydestä, karmallisten sairauksien alkusyyistä.

Kristus- eli Lemminkäisvoimien työ tekee Väinämöisvoimien ilmestymisen mahdolliseksi. Poika johtaa Isän luo. Väinämöinen edustaa Isää, syvintä viisautta, voimaa ja majesteettiutta. Pekka Ervast puhuu uudesta suuresta henkisestä vuodatuksesta, joka meidän päivinämmä on tullut keskusaurinko Siiriuksesta ja sen takaisista voimista meidän aurinkokuntaamme ja ihmiskuntaamme, saavuttaen planeettamme fyysillis-kemiallisen tason kevättasauspäivästä 1926. Pekka Ervast puhuu sekä tästä suuresta vuodatuksesta että meidän päivinämmä esiintyvistä suuresta Jumalan Pojasta, suuresta Opettajasta, suuresta Vapahtajasta, joka ilmentää Jumalan tavalla, jolla hän ei ennen ole esiintynyt.

Tämän ohella Pekka Ervast useasti puhuu omasta mullistavasta uudestisyntymiskokemuksestaan, joka hänelle tapahtui 13 p:nä lokakuuta 1896, hänen ollessaan 21:llä ikävuodellaan. Nuoruudessaan hän täydellä todella seurasi Kristuksen käskyjä. Tämän nuoruuden pyrkimyksensä hän sanoo jakautuvan kahteen periodiin, joista toinen oli valmistusaikaa, toinen varsinaista työtä ja tietoa. Hän sanoo: »En tiennyt, että koskaan olisin rikkonut Jeesuksen käskyjä vastaan.» Samalla hän totesi, että Jeesuksen käskyt olivat lähtöisin jumalallisesta äärettömyydestä, joten ne eivät milloinkaan tule tarpeettomiksi. Pekka Ervast jatkaa: »Kun tällä tavalla olin viettänyt noin 4 vuotta, tapahtui käänne elämässäni.» Känne oli tuo jo mainittu uudestisyntymiskokemus. Kokemustaan hän nimittää Jordanin kasteeksi, »jota on vaikea kuvata ja jota pelkää kuvata, mutta joka on lyhyesti ja sattuvasti kuvattu evankeliumissa. Sama mikä tapahtui Jeesukselle, kun hän meni Johanneksen luo ja Johannes kastoi hänet Jordanissa, sama saattaa tapahtua ihmiselle tänä päivänä, jos hän kulkee Kristuksen jäljissä. Se tapahtui minulle. Minä tulin kastetuksi.»

Miten nyt suhtaudumme näihin Pekka Ervastian esittämiin tiedonantoihin? Aluksi riittää, kun ajattelemme yhtenäisesti Pekka Ervastian omia esityksiä. Hän puhuu tapahtuneesta suuresta kosmisesta vuodatuksesta. Samoin hän koko

toimintansa ajan, alkaen vuodesta 1909, puhuu suuren Jumalan Pojan, uuden suuren Opettajan, suuren Vapahtajan esiintymisestä meidän päivi-nämme. Eikä hän huomauttele, että tuo suuri Opettaja esiintyisi jossain ulkomailla, ei Intiassa, ei Ameriikassa tai muualla. Sensijaan hän useasti kiinnittää huomiota Suomen erikoiseen tehtävään. Suomessa tapahtuneesta Jordankaste-kokemuksesta hän sanoo: »Hän näki Jumalan äärettömyyden, näki sen suuren elämän, joka oli kaiken takana, ja kuuli, kuinka elämä hänelle kuiskasi: 'sinä olet minun poikani ja minä olen sinun isäsi'. Ei sillä elämällä ollut muotoa, ei se ollut mikään persoonallinen Jumala tavallisessa merkityksessä, vaan se oli itse elämän äärettömyys, pohjattomuus, syvyys ja kuilu, se oli palava tuli ja aurinko ja valo, mutta se oli elämää ja se puhui ja sanoi: 'sinä olet minun poikani ja minä rakastan sinua'. Ja kun se ihminen tuon koki, huomasi hän itse loistavansa.» Eikä Pekka Ervast tyydy puhumaan tästä suuresta tapahtumasta vain kuin kolmannessa persoonassa. Hän esittää sen myöhemmin omana kokemuksenaan. Kastekokemuksestaan hän sanoo: »minä tunsin olevani Jumalan Poika.»

Niinkuin sanoimme, meidän tarvitsee aluksi olla vain maltillisia, rauhallisia, ymmärtäväisiä, ja ajatella näitä Pekka Ervastin toisiaan täydentäviä esityksiä yhtenäisesti. Siten meillä on mahdollisuus päästä totuuden perille. Ja totuus vapaut-

taa. Vapaus ei johdu ennakkomielteisestä kieltämisestä eikä umpimähkäisestä myöntämisestä. Rauhallisessa asiaan syventymisessä totuus selviää. Näiden Pekka Ervastin toisiaan täydentävien esityksien suhteen selviää totuuden etsijälle vähitellen se totuus, että meidän päivinämme ovat jumalalliset Väinämöisvoimat, kosmillinen Kristus-Isä ruumistunut ihmiskuntaan. Tämä on tapahtunut nimenomaan Suomessa. Se suuri Jumalan Poika, uusi suuri Opettaja, suuri Vapahtaja, josta Pekka Ervast puhui koko toiminta-aikanaan, se oli juuri Pekka Ervast.

Nyt voi nousta pari kysymystä. Ensiksi: mitä merkitystä tällaisella tapahtumalla on ihmisten elämään? Toiseksi: onko ja miksi tärkeätä tietää tällaisia suuria jumalallis-inhimillisiä tapahtumia?

Vastaamme tässä yhteydessä aivan lyhyesti näihin kysymyksiin. Ensiksi: on tullut entistä suurempi mahdollisuus Jumalan valtakunnan aseteettaiseen toteutumiseen maan päällä. On tullut entistä suurempi mahdollisuus voittaa vaikeudet, paha ja kärsimys. On tullut entistä suurempi mahdollisuus olla vastustamatta pahaa, vastustamatta sodalla, väkivallalla ja pakkokeinoilla. — On sanottu: Isä voittaa kuoleman. Siksi kuolemalta on nyt entistä enemmän valta vähentyneessä. Siksi sotakin käy yhä mahdottomammaksi. Ja yksityinen totuuden etsijä voi nyt entistä selvemmin joutua sellaisen valinnan eteen, jolloin hänellä on edessä joko kuolema tai Isän tarjoama.

tehtävä. Totuuden etsijä voi tajunnassaan selvästi nähdä, että nyt on kuolema edessä, vieläpä missä muodossa kuolema tulee. Samalla hän kuitenkin tajunnassaan näkee, että on toinenkin vaihtoehto: Isän antama tehtävä. Jos totuuden etsijä tällöin vastaanottaa Isän tarjoaman tehtävän, silloin kuolema toistaiseksi siirtyy syrjään. Mahdollisuus tällaiseen kokemukseen on nyt entistä lähempänä. Sillä, niinkuin sanottu, Isällä on lopullinen valta elämän ja kuoleman ylitse.

Sitten mainitsemamme toinen kysymys: onko ja miksi tärkeätä tietää tällaisia suuria jumalallisiin ihmillisiä tapahtumia? Vastaukseksi voisimme asettaa kysymyksen toiseen muotoon: miksi Pekka Ervast piti tätä asiaa niin tärkeänä, että hän opetustyönsä ohella piti sitä esillä tai taustassa koko vuosikymmeniä kestäneen toimintansa ajan? Vastamme lyhyesti näin: *siksi, että tietäisimme, mitä talenteja meille on annettu, mistä olemme vastuussa, mitä meiltä odotetaan.* Pekka Ervastian opetuksissa ja tiedonannoissa meille on ojennettu käsi, johon voimme tarttua — oppiaksemme paremmin voittamaan kuoleman, itsekkyyden ja tietämättömyyden.

Esityksemme sopii päättää seuraavaan: Suhteessamme kaikkiin vanhojen uskontojen Mestareihin, niin myös Jeesus Kristukseen, H. P. Blavatskyyn ja Pekka Ervastiin, suhteessamme heidän opetuksiinsa ja tiedonantoihinsa soveltuvat

meihin Johanneksen evankeliumissa esiintyvät Kristuksen sanat: »Jos en olisi tullut ja puhunut heille, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt heillä ei ole, millä puolustaisivat syntiään.»

Kirjallisuutta:

Pekka Ervast:

Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa 18:—

Kiusausten koulussa 15:—

Valoa Pohjolasta 3:—

Johannes Kotipelto:

Miten tulin teosofiksi 5:—

Totuudenetsijä 12:—

J. R. Hannula:

Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V 75:—

Pekka Ervastian asema 5:—

Sananen vielä Pekka Ervastian asemasta 3:—

Ihminen, mitä mietit? 15:—

Uudestisyntyvä temppeli 10:—

»Ettet tuntenut etsikkoaikaasi» 3:—

»Tosi israeliitta» 5:—

Klara Saario:

Mikä on maailmanuskonto? 3:—

Martta Jalava:

Kristinusko ja teosofia 3:—

P. E:n Kannatusliitto

Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Hinta 4 mk.

Paiettu 1940

Tampereen Työväen Kirjapainossa.